A°. 1840. N°. 76.

ZONDAG DEN 20sten SEPTEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 19 September 1840.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie*, te verleenen aan de navolgende Slaven, als:

1°. J. P. TAFARES, als Executeur in den Boedel wijlen J. CASTAGNE, mitsgaders Voogd over diens nagelatene minderjarige mede Erfgenaam M. A. CASTAGNE, voor de Slavinnen *Simica* en *Affie;* de eerste aan gemelde minderjarige en de tweede aan dien Boedel toebehoorende.

2°. J. J. DUTTENHÖFFER, voor de Slavin *Louisa;* hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al de genen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO *den 19 September 1840.*

(33804) ANNA FREDERIKA ALBERDINGK heeft aanteekening gedaan van haar voorgenomen vertrek uit de Kolonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 17 September 1840.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: ABRAHAM HAIM FERNANDES Weduwenaar van ESTHER JESSURUN, laatstelijk van RACHEL à COHEN en JOHANNA ELISABETH STREPMOG, beide alhier geboren en woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 15den dezer, de Fransche Oorlogs-Schooner *LA BICHE*, onder bevel van den Luitenant ter Zee VRIGNAUD, komende van Cayenne, met 6 dagen reis; hebbende aan boord den Heer CAPO DE FEUILLIDE.

Den 17den, de Engelsche Schooner *Pembroke*, Kapt. William Hayne, van Demerarij, hebbende 8 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 18den, het Schip *Vriesland*, Kapt J. C. van der Veer, naar Coppename.

*** Den 17den dezer van Coppename binnengekomen, de Nd Am. Brik *Harvest*, Kapt. John Parrot, geladen met 198 Balken en 63 Planken en Platen, diverse Houtwaren, als: *Bolletrie*, *Cabbes*, *Groenhart*, *Manbarklak*, *Peto* en *Purperhart;* te zamen metende 5002⅔ kubiek voeten Rijnlandsch.

Publieke Veilingen.

Ten huize van den Vendumeester
M. A. KEIJSER.

Vrijdag den 18 September 1840.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Graven Straat*, La. A. No. 7, aankomende den Boedel wijlen E. J. WESENHAGEN. — *f 10,000.* — *Opgehouden.*

ADVERTISSEMENTEN.

TRANSPORTEN.

(24290) Den 20sten Augustus 1840. Wed J. H. IMTHURN geb. KLINT, aan L. BIXBY, van het Huis en Erf, benevens Achtergebouwen, aan de *Waterkant*, Oude Wijk La. A. No. 119 en Nieuwe Wijk La. A. No. 62; alsmede een strook Land daaraan grenzende.

Idem. L. BIXBY, aan de Wed. J. H. IMTHURN geb. KLINT, van het Huis en Erf, benevens Achtergebouwen, aan de *Grave Straat*, Oude Wijk La. A. No. 4 en Nieuwe Wijk La. A. No. 45.

Den 25sten. Fungerende CURATORS, als beheerende den Boedel F. FEUCHTER, aan zich zelven, voor den Boedel T. BOSMANS, van de helft van het Chirurgijns-Etablissement *Sommelsdijk.*

Idem. EXPLOICTEUR bij het Geregtshof, aan J. B. SANCHES, van het Huis en Erf, aan de *Heeren Straat*, Oude Wijk La. C. No. 53*a.* en Nieuwe Wijk La. B. No. 79.

Den 27sten. Dezelve aan JACQs. DE RANDAMIE, van *een derde* in de helfte van het Erf aan de *Ledesma Straat*, Oude Wijk La. D. No. 802 en Nieuw Wijk La. E. No 379

Den 28sten. M. F. HASTER qq. Boedel E. van JAN DE WOLFF, zich vroeger genoemd hebbende B. van C. SARPHARTY, aan L. H. van GARDO, van het Huis en Erf aan de *Hooge Straat*, Oude Wijk La. D. No. 790 en Nieuwe Wijk La. E. No. 369.

Idem. J. DE JAGER EZ. c. s. qq. A BURIJ, aan zich zelve c. s. qq. H. MEIJER CLUWEN, van 1/36 aandeel in de Plant. *Breda*, aan de *Tapoeripa Kreek.*

Den 3den September. J. H. REIJEG, aan A. M. CAMPBELL geb. GOETZEE, van de Koffij- en Cacao Plantaadje *Fridericisgift*, in de rivier beneden *Saramacca.*

Den 8sten. M. A. RICHTER, aan P. VAN LEEUWEN, van het Erf, en daarop staande Gebouwen, aan de *Klipsteenen Straat*, Oude Wijk La. C. No. 207, en Nieuwe Wijk La. C. No. 17.

Idem. H. KLINT en H. J. BLANCKE qq., B. W. JOOSTING, G. BLANCKE en U. WILKENS, voor de Firma van U. WILKENS en Co., gemagtigden van Jonkvrouwe E. C. UHL, aan A. FERRIER en T. B. PARRY, van de Plantaadje *Frederiksdorp* cum annexis, aan de rivier *Commewijne.*

Den 9den. J. L. V. KARSSEBOOM qq. P. T. F. NOBEL, aan J. H. CORDUA nom. uxoris, van het Huis en Erf aan de *Graven Straat*, Oude Wijk La. A. No. 7 en Nieuwe Wijk La. A. No. 4.

Den 11den. M. M. A. COUPIJN nom. uxoris, aan I. J. ZEEMAN, van het Huis en Erf aan de *Saramacca Straat*, Oude Wijk La. D. No. 523 en Nieuwe Wijk La. E. No. 41.

Den 16den. J. S. GOMPERTS, aan LEVI BIXBY, van het Erf en Steenen Voeten, aan de *Oranje Straat*, Oude Wijk La. A. No. 85 en Nieuwe Wijk La. A. No. 105.

Paramaribo den 19 September 1840.

De Griffier van het Geregtshof te *Suriname*,
A. VAN MEERTEN.

(33795) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen fungerende CURATORS bij inschrijving verkoopen:

81 Balen Heele		
27 dito Gebroken		*KOFFIJ*,
5 » Gruis		
1 » Zwarte		

van de Plantaadje *Vrouwenvlijt* voor het halve aandeel; aankomende den Boedel A. H. A. MAMIN.

Zullende de inschrijvings-billetten ter Gouvernements Secretarij worden aangenomen, tot Donderdag den 24sten dezer, des voormiddags ten 10 ure.

De Kooper of Koopers zal of zullen voor iedere ledige zak *f* 1-20 moeten betalen.

Paramaribo den 19 September 1840.

De Secretaris ad interim,
F. C. COBLIJN.

(33797) Op Woensdag den 30sten dezer, des namiddags ten 4 ure, zullen fungerende CURATORS door den Vendumeester A. SALOMONS, aan het Departement der *Onbeheerde Boedels en Weezen*, doen verkoopen:

De Slaven met namen *Thomas*, *Andries* en *Tom;* aankomende den Boedel ADAM MACKENZIE, tot dusverre op Plantaadje gewerkt hebbende.

Voorts de Slaven *Augustus* en *Frederik;* voor Rekening van den Boedel E. BAREND.

En *een* ZILVEREN SPRINGKAST *ZAKHOROLOGIE;* toebehoorende den Boedel Wm. BLIEKVELD.

Paramaribo den 17 September 1840.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(30112) De ondergeteekende verzoekt een iegelijk die iets te vorderen heeft, van den Boedel wijle MARIETJE van C. F. LIMES, om zoo spoedig mogelijk te willen opgeven aan den Heer A. DE RANDAMIE, ten einde zich daarna te kunnen regelen.

Wijders zal hij over *zes* weken, publiekelijk doen verkoopen:

Het *ERF*, gelegen aan de *Hooge Straat*, La. E. No. 361, aankomende gemelde Boedel.

Inmiddels is hetzelve UIT DE HAND TE KOOP.

Paramaribo den 18 September 1840.

C. F. LIMES c. s. qq.

Bevrediging van Spanje.

Genoegzaam al de laatste overblijfselen van het Spaansche oproer zijn met Cabrera op het Fransche grondgebied overgegaan. Dat oproer mag als geëindigd aangemerkt worden. Wij zeggen oproer, omdat sedert Don Carlos van het krijgstooneel is afgetreden aan de gebeurtenissen in het Noorden van Spanje zelfs niet eens de, wel verstaan, iets heiligs aanduidende naam van opstand kon gegeven worden, en de Carlisten de laatste stuiptrekkingen des krijgs door gruwelen gekenmerkt hebben, die even verre van het beginsel der legitimiteit als der hervorming liggen, en ieder staats- en krijgsman, die van de menschheid niet is vervreemd, met afgrijzen hebben vervuld. Hoe men ook over Don Carlos regt dacht, zóó verweerd, verviel zijn regt. Geen regt, roept een Duitsch dagblad naar waarheid uit, is ooit ten koste van alle menschelijk gevoel gekocht, en de anti-salische pragmatische regeling, die Isabella II ten troon riep, was niet meer dan in naam het schild, waaronder de benden van Cabrera, Balmaceda en de overige Carlistische aanvoerders, sedert het traktaat van Bergara, aan woestheid, moord en vernieling den teugel vierden. Zij overtraden met der daad het regt der volken; maar de Fransche regering handelt even grootmoedig als wijs met aan de aanvraag der Spaansche regering tot uitlevering van die opperhoofden niet toe te geven. Niet slechts dat het edel is, bij inroeping van schuilplaats, deze, eens vergund, ruim te bewilligen; maar de uitlevering van de in Spanje zoo gehate wreedaards zou de hartstogten weder ontvlammen, en het bloed van Cabrera en anderen, zou misschien niet alleen vergoten worden. Hunne opsluiting is voor het oogenblik het verstandigst.

Dit, voor zoo veel de laatste gebeurtenissen van het schrikktooneel betreft, hetwelk Spanje van een gereten en Europa zeven jaren lang met ijzing vervuld heeft. Wat nu het regt aanbelangt, gesteld men had getwijfeld aan de volle regtmatigheid van Isabella's verheffing, de gebeurtenissen, de uitslag des strijds heeft hier beslist: en zeker in onzen tijd is dit voor afdoende te houden. Eene vlugtige herinnering aan het staatsregtelijke geschil, welks beslechting zoo veel bloeds gekost heeft, zal intusschen, gelooven wij, niet geheel onwelkom zijn.

De pragmatische regeling van 25 Maart 1830 hief de Salische wet op, volgens welke de vrouwen ogbevoegd waren om den troon te bekleeden. Het stond geschapen, dat bij de gebeurtenissen in Frankrijk eenige maanden later, deze regeling, in spijt van eenig gemor, onmiddelijk tot daadwerkelijk regt zou overgaan. Maar partijzucht, fanatismus, krenking van bijzondere belangen, verijdeling van hoop bij velen deden den burgerkrijg ontbranden, die in zijnen zevenjarigen duur in schrikkelijkheid den dertigjarigen oorlog bijkans niets toegeeft. Tot beter verstand van de vraag, die nu door het zwaard zou worden beslist, moge het volgende strekken: De aloude troonsopvolging sloot voor Arragon de vrouwen van de opvolging uit, in Kastilie echter werden zij tot den troon toegelaten. Toen Arragon en Kastilie in het huis van Habsburg, tot ééne kroon vereenigd werden, ging het Kastiliaansche regt op de kroon van Arragon over, en het regt der vrouwen ter troonopvolging over alle landen der Spaansche monarchie was onbetwistbaar. Toen echter, na het uitsterven van de Habsburgsche Dynastie het huis van Bourbon, in den persoon van Philippus V, op den Spaanschen troon geraakte, vaardigde deze met toestemming der Spaansche Cortes en de agnaten, den 12den Mei 1713 eene Rijks-grondwet uit, waarbij de Salische wet opzigtelijk de opvolging tot den Spaanschen troon ingevoerd werd. Tegen deze wet nu werden in 1798 in eene geheime zitting der Cortes, besluiten genomen, die echter de toestemming der agnaten niet wegdroegen, en die, wat de duidelijkheid betreft, zeker veel te wenschen overlieten. Daarop beriep zich Ferdinand VII (aan wiens wankelend gedrag bovenal Spanje de rampen wijten moet, waaraan het sints dertig jaren ter prooi is); hij voerde, op die in 1798 gevallen besluiten der Cortes de pragmatische verordening in, welke ook vrouwen tot den Spaanschen troon toeliet. Welligt had het voorbeeld van Portugal, alwaar eener jeugdige souvereine de kroon was verzekerd, hierop eenigen invloed. — Indien Don Carlos nu welligt andere middelen had gebezigd, had hij althans in zijnen zoon zijne vermeende regten op den troon kunnen waarborgen; hij is thans gevallen, ongelukkig; het ware derhalve onedelmoedig hem te zwaar te vallen; maar nooit hebben wij, zijn regt of onregt daargelaten, andere gedacht, dan dat het weinig vaderlandsliefde bij hem aan den dag legde, om den absoluten schepter (waarom het hem toch te doen was) honderd-duizenden ter slagtbank te voeren, een der schoonste deelen van zijn vaderland geheel en al te vernielen, en, zoo als de edele Ramon de la Sagra voorzag, nog jaren hierna Spanje met armoede en verderf te vervuilen.

Hij trad daarvoor niet terug, en waarlijk hij verbeurde zijn regt, zoo het al mogt bestaan hebben. Door een Zumala-Carregny ondersteund, had de opstand in zijnen naam meer het aanzien van eenen geregelden krijg; na diens heldendood, zag men, trots de uitbreiding van den opstand, nu en dan, de klem van Don Carlos verzwakken; dan liep hij aan den leiband van dezen of genen krijgsman of prelaat; eindelijk werden zijne benden het strijden moede, vooral omdat zij ten laatste inzagen, dat het hier minder de regten der gewesten, dan wel persoonlijk belang van Don Carlos gold; bij die stemming der gemoederen, behoefde men slechts eenig buitenl. goud te doen zien, Maroto slechts eene flaauwe stem te doen hooren, om de hoofdmagt van Don Carlos tot gene zijde te doen overgaan, vooral nadat de Christinos zich vaster hadden gevestigd, onder Espartero hen dreigend aangrepen, maar tevens nog vrede en verzoening in den mond voerden. Na Maroto's overgang liepen de zaken der Carlisten natuurlijk hoe langer hoe meer achteruit. De verdediging van Berga en Morella waren de laatste ademtogten van het oproer. Sedert de inneming van die plaatsen bestonden alle Carlistische operatien louter in een meer of min behendigen terugtogt. Nog eenmaal wilde men eene bijeentrekking van de Carlistische strijdmagt bewerkstelligen. Palacios voerde eene bende op de heirbaan, welke de Koninginnen op hare reis moesten voorbijgaan. Dezelve gevangen te nemen en als gijzelaressen te houden, was het doel der Carlisten. Dit doel is voorzeker het stoute en avontuurlijke waardig, den Spanjaard zoo zeer eigen, en dat ook menigmaal in dezen oorlog aan het licht kwam; doch Palacios wanhopig ontwerp mislukte. Balmaceda moest op Franschen bodem vlieden. Met den bajonet in den rug vervolgd, geloofden zijne partijgangers dat alles verloren was, toen hun aanvoerder den kreet van naar Frankrijk! liet hooren; hetwelk als het eenige reddings-oord werd beschouwd. Schrikkelijk was het gezigt van die rampzalige officieren en gemeenen, die blootvoets, naauwelijks gekleed, over de grenzen tot den vreemde als redder trokken. »Alle waren zwijgend en treurig (zegt een ooggetuige) als een lijkvaarta-gevolg, en voorzeker, zij begroeven, ook al geen koning, het beginsel, waarvoor zij lang gestreden hadden."

Cabrera, de wreede bijgenaamd, doch voorzeker ook door de Christino's uitgetart, die zijne moeder hebben doen ter dood brengen, volgde zijnen medestander spoedig, en men kan zeggen, dat, op eenige weinige ondergeschikte partijgangers na, de landschappen van den burgerkrijg zijn bevrijd, die hen voor lang heeft uitgemergeld en ontvolkt.

Zal Spanje nu tot rust wederkeeren? Zal dat land zich herstellen van de bange beproevingen, welke het heeft doorgestaan? Ieder menschenvriend hoopt het; doch voorzeker is er veel tijd noodig om de gevolgen van zoo veel onheils en inspanning te boven te komen; en de geest van wanorde en de hartstogtelijkheid, die zich van velen aldaar heeft meester gemaakt, doen bezwaarlijk eene nog zoo gereede herstelling te gemoet te zien. Zij is buiten den gewonen loop der dingen; wanneer mannen als Ramon de la Sagra, Zea Bermudez, Offalia het roer van staat voeren, dan voorzeker zou men eene trapsgewijze, maar des te zekerder herstichting van volksgeluk en bloei van het schoone Spanje mogen te gemoet zien; zij, en die met hen eenstemming gematigd en welwillend denken, zouden er op uit zijn, om door goede regeling der geldmiddelen en voldoening aan aangegane verbintenissen, buiten 's lands vertrouwen in te boezemen en het binnenland op te beuren. Zoo lang dit niet geschiedt; zoo lang Spanje een speelbal van toomelooze driften en ziedenden partij-ijver van ijdele entwerp-smeders blijft, is deszelfs toekomst nog zeer duister. De vlam des burgerkrijgs is gebluscht, Spanje wachte zich thans voor een afgrond van wanorde en revolutionnair verderf!

De Kopten.

De Kopten zijn de oorspronkelijke bewoners van Egipte. Is dit volk daarin van andere volken onderscheiden, dat zij voor het meerendeel havikseneuzen hebben, dikke lippen, zwarte oogen, zwart en veelal kroes haar, zonder nogtans de minste overeenkomst te hebben met de Negers, zoo onderscheiden zij zich ook, door eenen karaktertrek. Zij, namelijk, ofschoon zelve de christelijke godsdienst belijdende, haten alle overige christengezindten met een' doodelijken haat. Geen Muzelman ziet met zulk eene diepe verachting op de ongeloovigen neêr. De Mahomedanen zijn, in hun oog, veel verdraaglijker dan christenen van eene andere belijdenis dan de hunne. Zij worden dan ook door de Mahomedanen beschouwd als die christenen, die het meest geneigdheid hebben om het Islamismus aan te nemen. en in dit gevoelen zijn zij versterkt, om dat er van tijd tot tijd eene groote menigte uit hen tot de Mahomedaansche godsdienstbelijdenis is overgegaan, zonder daartoe door de dwingelandij hunner beheerschers te zijn genoodzaakt. Gelijk zij schrander zijn en listig, zoo zijn zij ook boven alle bedenking gierig en dweepzuchtig. Naar gelang der omstandigheden, waarin zij verkeeren, zijn zij of nederig en onderdanig, of trotsch en heerschzuchtig. Vroeger was in Egipte de Koptische spraak de alleen heerschende onder de bewoners des lands, die geene Arabieren of Grieken van oorsprong waren. Sedert de tiende eeuw van onze jaartelling is dit echter veranderd. In Opper-Egipte zijn slechts nog enkele koptische woorden in gebruik gebleven, en in de kloosters treft men hier en daar nog koptische Handschriften aan. Overigens is het Arabisch de landtaal geworden. Hunne gebeden worden in het Arabisch gedaan, zoo wel in de kerken als in hunne huizen; en ofschoon de Epistelen en Evangeliën, die echter met Arabische letters zijn geschreven of gedrukt, in het Koptisch worden afgelezen, zij worden nogtans in het Arabisch verklaart. Bij de dwaalbegrippen van Eutyches in het leerstellige, hebben de Kopten voorts vele godsdienstige gebruiken der Mahomedanen overgenomen. Veelvuldig en zwaar waren de verdrukkingen, welke de Kopten hadden te verduren, en dit mag als oorzaak worden beschouwd, waardoor hun aantal zoo aanmerkelijk verminderd is.

Te Paramaribo, bij J. J. ENGELBRECHT.